

וולטר אלכסנדר ראלי

האמן

האמן ואשתו, אשת ביש,
מקמים חיי פחד וריש,
מקפים בתלי תוצריו
שבשוק אין בקוש להם רב.

לעולם יש מראה די נעים;
האמן מחתכו לטלאים.
מתקשקש עם פלאי הבורא
והופכם מוזרים למראה.

האמן, איש נורא שקצה,
אם יכול – הוא איננו עושה;
הוא עושה את שאין הוא יכול,
ועינינו זרויות מן החול.

האמן בישרות מכחולו
מעקם עולם כפי שהוא לא,
ומגיש השבונית על הזמן
שהקדיש לעוון שזמם.

(מאנגלית: צור ארליך)